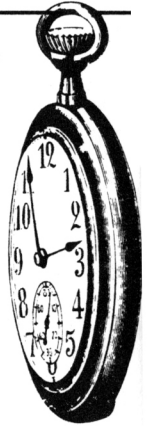


Ἄλεξανδρα Δεληγεώργη

Τό Ρολόι

στή Νόρα Ἀναγνωστάκη



Ἡ εἶδηση πού τυχαία διάβασα στήν ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα τῆς πόλης μας, (ἡ λέξη τυχαία εἶναι ψευδής κι ἀποσκοπεῖ στή δημιουργία κλίματος, ἀναζητῶ μέ μιάν ἀκατανίκητη περιέργεια τίς μικρές ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων ὅπως πολλοὶ ἀπευθύνονται μάταια στ' ἄστρα), ἀφοροῦσε τὴν αὐτοκτονία κάποιου Ἄλκη Χαμένου πενήντα δύο χρονῶ πού δέκα μέρες πρὶν ἐπιχειρήσει τὸ ἀπελπισμένο του διάθημα ἤρθε γεμάτος ἀγωνία στά γραφεῖα τῆς ἴδιας ἐφημερίδας νά δώσει μιάν ἀγγελία γιά τὸ ρολοὶ του. Ἐξομολογήθηκε στόν φίλο δημοσιογράφου πού μου ἔδωσε τὴν πληροφορία πὼς τὸ εἶχε πετάξει ὁ ἴδιος ἀλλὰ ὅτι αὐτὸ ἦταν καθαρὴ τρέλα καὶ τώρα πού συνήλθε θέλει ὅπωςδήποτε νά τὸ βρεῖ. Μεσολάβησαν δέκα μέρες χωρὶς κανένα νέο γιά τὸ ρολοὶ του κι ἀμέσως μετὰ ἢ αὐτοκτονία του.

Ἐπὶ τοῦτο ἔχει λοιπὸν μιὰ ἄμεση σχέση αὐτοκτονίας καὶ ρολοιοῦ πού περιμένει ν' ἀποκτήσει τὴ λογικὴ τῆς συνάφεια. Κι ἐπειδὴ ἡ αὐτοκτονία τοῦ Ἄλκη Χαμένου ὅπως προσπαθῶ νά τὴν ἀναπλάσω στή σκέψη μου συνδέεται ἄμεσα μέ τοὺς νόμους τῆς τύχης πού ὁ Ἄλκης εἶχε τὴ θλακεῖα ὅσο ζοῦσε ν' ἀγνοεῖ, θά μου ἐπιτραπῆ νά κάνω μερικές σκόρπιες ἀναφορὲς στά παιγνίδια τὰ λεγόμενα τυχερά προκειμένου νά δείξω μέσα ἀπ' αὐτὰ τὴ σημασία τῆς καὶ κυρίως τὸ εἶδος τοῦ χρόνου ὅπου κινεῖται.

Εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ μεγάλος ποιητὴς Μαγιακόφσκι ἔπαιζε μέ πάθος χαρτιά, μέ ἰδιαίτερη προτίμηση στό bridge. Ὁ Μαγιακόφσκι, αὐτὸς ὁ πληγμένος ἀπὸ τὸ μέλλον καὶ τίς σπαθιές του, δέν μπόρεσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὸ παρελθόν πού ἔφερε μέσα του. Φαίνεται ὅτι στήν προεπαναστατικὴ Ρωσία, ἡ χαρτοπαιξία ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ διασκέδαση καὶ ἱκανοποίηση τῆς ὑπαρξῆς· γινόταν ἀνάγκη.

Πράγματι, ὅταν δέν βοηθοῦν οἱ ὑπάρχουσες δομές τὸ σχεδίασμα τῆς ζωῆς, ὁ μελλοντικὸς χρόνος γίνεται ἀπ' τὴ σύστασή του στερητικὸς· παρέχεται μέ τὴ τσιγγουνιά τῶν ὀνείρων πού μετατρέπονται σέ παράλογη ἀναμονή, κάποτε μελαγχολία ἢ ἐνθουσιασμό κι ἄλλοτε ἀηδία. Τότε μένει ἡ τόλμη ν' ἀναπληρώσει τὴν ἔλλειψη ἐξοπλίζοντας τὸ παρόν μέ τὸ μαγικὸ ἀτοῦ τοῦ ἀποθέματος τριῶν ἄσσων στό χέρι. Τὰ φύλλα πού θ' ἀνοίχτουν κι ἂν δέν περιέχουν τὸν τέταρτο ἄσσο ὥστε νά βγάλει ὁ παίκτης καρὲ καὶ νά ναι σχεδὸν ἀχτύπητος, ἢ πιθανότητα νά συνδυαστοῦν μ' ἓνα ζεῦγος εἶναι σημαντικὴ, ὁπότε τὸ φούλ τοῦ ἄσσου, ἰσχυρώτατη θέση, εὐνοεῖ τὸν παίκτη ἀκόμη κι ἂν δέν τὸν ἐξασφαλίζει παρά σχετικὰ. Τέτοιες καταστάσεις πού παρακολουθοῦμε συχνὰ στό πόκερ εἶναι σαφῶς μιὰ ἀντανάκλαση τῆς ζωῆς. Γενικά μπορεῖ νά πεῖ κανεὶς πὼς τὸ παιγνίδι ἐπινοήθηκε γιὰ νά βοηθᾶει τοὺς παίκτες σέ διάφορα πλάνα ν' ἀντιλαμβάνονται πληρέστερα τὴ ζωὴ στά πολλαπλὰ τῆς γυρίσματα. Ἔτσι συμβαίνει μέ τὸ σκάκι, ἔτσι καὶ μέ τὴν πρέφα καὶ τ' ἄλλα παιγνίδια πού ὀνομάζουμε τυχερά γιὰ νά δηλώσουμε τὴν ἀνέκφραστη ἀλλιῶς δυσκολία στό χειρισμὸ τους.

Χαρτιά έπαιζαν πολύ και στή διάρκεια τής κατοχής, αλλά και δέν είναι πρόσφατα λίγες οί βραδιές πού παιξαμε μέ πάθος έκτός από πόκα, ξερή ή πινάκλ, άκόμη και τή γνωστή σ' όλους τριανταμία πού καταντά έξευτελισμός του ανθρώπου κι όχι γιατί σ' αυτό τό παιγνίδι τό κίνητρο περιορίζεται στην έγνοια του κέρδους όσο γιατί ελαττώνεται ή αντίσταση του δήθεν παίκτη στην τύχη του πού άδρανεϊ περιμένοντας τό άνοιγμα πενηνταδύο χαρτιών. Πολλές φορές χρησιμοποιούνται και δυό τράπουλες, πράγμα πού αύξάνει τό ποσοστό του τυχαίου κι εκμηδενίζει κάθε προσπάθεια ύπολογισμού τής ροής του. 'Η τέλεια άδράνεια του παίκτη σ' αυτό τό παιγνίδι φαίνεται καθαρά στην περίπτωση πού ό συνδυασμός τών χαρτιών προκαλεί τό άθροισμα δεκατέσσερα ή τό ιδεώδες τριανταένα. 'Ο παίκτης δέν έχει νά κάνει τίποτα· δηλώνει περιχαρή ή χωρίς αντιδράσεις άν είναι ό τύπος του κερδοσκοπού τόν ένα ή τόν άλλο άπ' τούς δυό μαγικούς αριθμούς και ή παίρνει πίσω τά χρήματα πού ποντάρισε σύν άλλα τόσα άπ' τόν μπανκιέρη ή άν αυτός βγάλει τόν ίδιο ή μεγαλύτερο, περιορίζεται στην άπώλεια του κέρδους.

Χαρακτήρισα αυτό τό παιγνίδι κατάντια γιατί αφήνει τήν τύχη νά μετατραπεί σέ θεά, μιά κι οί νόμοι πού περιορίζουν τή φύση της έξαντλούνται σέ γελοίους κανόνες συγκρότησης του ίδιου του παιγνιδιού. Τά πράγματα αλλάζουν τελείως στό πόκερ. Έδώ ή τύχη είναι καθορισμένη άπ' τό πρώτο μοίρασμα τών χαρτιών. Αυτό πού τήν καθορίζει είναι μιά αύρα, ένα τίποτα μιά δυνατότητα κι έχει ανθρώπινο χαρακτήρα· επινοείται δηλαδή, πραγματοποιείται κι επιβάλλεται ως καθεστώς άπ' τούς ίδιους τούς παίκτης πού γίνονται έτσι κύριοι τής τύχης τους. 'Επιπλέον σ' αυτό τό παιγνίδι ό σχεδόν τέλειος παίκτης μπορεί νά γνωρίσει όλη τή δύναμη τής άπάτης πού φέρνει ή σκέψη του. 'Ο δόλος, αυτό που κοινώς λέμε μπλόφα, είναι ή δυνατότητα πού μέ κάποια εϋνοια τής τύχης (όταν οί άλλοι δέν είναι άπόλυτα βέβαιοι για τό φύλλο τους, όταν τά κέρδη σέ βάρος τους είναι ήδη ίκανοποιητικά κλ.) μετατρέπεται σέ όπλο του καλού παίκτη. 'Ο καλός παίκτης είναι αδύνατο νά μήν εϋνοείται άπ' τήν τύχη. 'Απαλλαγμένος από ήθικούς ένδοιασμούς και κάθε είδους τέτοιες άναστολές καταφεύγει στην μπλόφα γιατί χρησιμοποιώντας την σέ βάρος τών άλλων παικτών δουλεύει για τή δόξα του ανθρώπου. "Αν ύποθέσουμε πώς ή τύχη είναι ό μεγαλύτερος έχθρός του ό παίκτης του πόκερ αναλαμβάνει νά τή θέσει κάτω άπ' τούς νόμους πού τής ταιριάζουν. Μέ δολιότητα, ριψοκίνδυνη τόλμη, στιγμιαίους ύπολογισμούς, σταθερή παρακολούθηση τών τριανταδύο χαρτιών πού έναλλάσσονται συνεχώς πότε άνοιχτά και πότε κλειστά, γίνεται κυριάρχος πάνω της και παρά τό γεγονός ό τι εκδηλώνει τή βρώμικη τάση του νά εξαπατά και νά εκβιάζει άκόμη, δέν έρχονται νά τόν συλλάθουν αλλά του άναγνωρίζουν τήν τρομερή του δεινότητα νά νομοθετεί τήν ίδια τήν τύχη.

"Αν τό παιγνίδι είναι άντανάκλαση τής ζωής, τό μέλλον είναι άντανάκλαση του χρόνου. Οί νόμοι τής τύχης έχουν νά κάνουν ελάχιστα μέ τό χρόνο. "Ο,τι έχει γίνει και φυσικά ό,τι γίνεται έντάσσεται στό πλαίσιο του χρόνου. "Ο,τι θά γίνει τό έντάσσουμε στό ίδιο πλαίσιο από κεκτημένη ταχύτητα εξομοιώνοντας τό άποτέλεσμα τής σκιάς μέ τήν αιτία πού τήν προκάλεσε. 'Αλλά αυτό πού ένδέχεται νά συμβεί ύπάρχει έξω άπ' τό χρόνο, τόν άναστέλλει· είναι μιά δυνατότητα πού ξεπερνάει και τή σκιά του χρόνου πού όνομάζουμε μέλλον, κι ή άντιπαράθεση μιάς τράπουλας κι ενός ρολογιού δείχνει καθαρά τή διαφορά πού χωρίζει έναν καλό παίκτη από έναν ύπάλληλο. 'Ο ένας δημιουργεί στό κενό όπως συνήθως θεωρούμε τό πεδίο δράσης τής τύχης, ό άλλος κινείται



μέσα σέ πλαίσια πού βρήκε ήδη φτιαγμένα στην καλύτερη περίπτωση προσπαθεί νά τ' αναμορφώσει. Θά καταλάβουμε καλύτερα τήν αντιπαράθεση αν προσπαθήσουμε νά συγκρίνουμε τό σχέδιο τής επανάστασης μ' ένα πρόγραμμα αναμόρφωσης· δέν συγκρίνονται. Ή επανάσταση προκαλεί ένα ρίγος συγκίνησης στους αναγνώστες τών εφημερίδων γιατί μεταφέρει μιά δυνατότητα απ' τό κενό πού γίνεται ό χρόνος τού ένδεχόμενου σέ μιά καταμαρτυρούμενη κραυγαλέα κι επί χρόνια κατάσταση προκειμένου νά τήν αλλάξει. "Αν τής αφαιρέσουμε τά πραγματικά της στοιχεία εκείνο πού μένει θυμίζει σειρά από πειραματικές κινήσεις απόλυτα ύπολογισμένες κι ανάλογες μ' αυτές πού συντελούνται στά τεχνολογικά έργαστήρια. Μόνο πού έδω ό χώρος τού έργαστηρίου καθορίζεται από χιλιάδες συντεταγμένες κι ή υπόθεση τού πειράματος καταστρώνεται μέ απάνθρωπη κούραση τού μυαλού. Τέλος τό πείραμα είναι ή συγκλονιστική της στιγμή γιατί αν πετύχει επιβάλλει τούς νόμους της όχι μόνο στην κατάσταση πού ζητούσε ν' ανασκευάσει αλλά και στό ελάχιστο ποσοστό τού τυχαίου πού τήν έκανε ριψοκίνδυνη και μās έκοβε τήν ανάσα, δράστες και παρατηρητές.

Μ' όλα τά παραπάνω εκείνο πού μ' ένδιαφέρει έδω είναι νά καθορίσω τή σχέση τού ρολογιού τού "Άλκη Χαμένου μέ τήν αυτοκτονία του. Είμαι γεγονός ότι μιά αυτοκτονία δέν είναι τυχαίο συμβάν. Συντελέστηκε κάτω από όρισμένες συνθήκες, έξυπηρετεί μιά σκοπιμότητα πού άναιρείται βέβαια από τόν ίδιο τό θάνατο τού αυτόχειρα, ή σημασία της παύει νά είναι καθορισμένη, μετατρέπεται δηλαδή σέ μιά δυνατότητα σημασίας, πράγμα πού δέν συμβαίνει φυσικά μέ τίς απόπειρες, κι έχει τούς λόγους της.

Στή συγκεκριμένη περίπτωση έχω αρκετά δεδομένα γνωστά. Πρώτα πρώτα, τίς συνθήκες τής ζωής τού "Άλκη Χαμένου. Είδα τό σπίτι του ρώτησα τούς γείτονες τά μαγαζιά γύρω κι όπου υπάρχουν κενά μπορεί νά δουλέψει κι ή φαντασία. "Απ' τήν άλλη, μπορώ ν' αναπλάσω μίαν όποιαδήποτε σκοπιμότητα μιά κι ό άνθρωπος αυτός έχει πεθάνει. "Ότι ή σκοπιμότητα αυτή πρέπει νά ήταν τραγική δέν χωράει άμφιβολία. Αυτό πού μπορώ νά κάνω έδω είναι νά καθορίσω τό βαθμό τής τραγικότητας της γιαυτό και πρέπει νά δοθεί όλη ή προσοχή μας στό δεκαήμερο πού μεσολάβησε απ' τό πέταγμα τού ρολογιού ως τό μοιραίο συμβάν. Τό δεκαήμερο αυτό μπορεί μέ τή σειρά του νά φωτίσει σέ βάθος τή σημασία πού είχε τό ρολόι του για τόν "Άλκη και νά μās άποκαλύψει τούς λόγους πού τόν όδήγησαν ν' άπαλλαγεί απ' αυτό. Στην αυτοκτονία του παραπέρα. Έδω άκριβώς βρίσκεται κι ή μεγαλύτερη δυσκολία πού αναγκάζει τό πραγματικό περιστατικό τού θανάτου του νά μετατραπεί σέ διήγημα. Γιατί αν ό χώρος τού διηγήματος είναι ό μόνος όπου μπορεί ν' αναπλαστεί ανάγλυφα όλο τό πλέγμα τών παραγόντων πού καθορίζουν τήν έκφραση μιάς ιστορίας, εκείνο πού δέν θά κάνει ποτέ ό πραγματικός συγγραφέας είναι νά συνθέσει τούτο τό πλέγμα μέ τεχνικούς ύπολογισμούς. "Έχει σημασία νά βρούμε τούς νόμους τής τύχης και νά τής τούς επιβάλλουμε για ό,τι ένδέχεται νά συμβεί. Κι ίσως αυτό όφειλε νά κάνει ό ίδιος ό "Άλκης Χαμένος όσο ζούσε. Για ό,τι όμως έχει γίνει και δέν ξεγίνεται χρειάζονται βαθιές αναλύσεις καθόλου μηχανικές τολμηρές στά γυρίσματα τής φαντασίας· μιά αυθεντικότητα δηλαδή στην κατανόηση τού ήδη συντελεσμένου.

Δέν θά κάνω τό λάθος ν' αναζητήσω τόν άληθινό συγγραφέα, όπως τό έκανε ό ήρωας τού προηγούμενου διηγήματος. Αντίθετα, τολμώ ν' αναλάβω απ' τό ύψος αυτό και για χάρη τού πεθαμένου τό βάρος νά μεταμορφωθώ σέ συγγρα-

φέα τής τύχης του.

Ο Άλκης Χαμένος είχε εξαντλήσει τό χρόνο του άσκοπα. Καί μόνον αυτό δέν ήταν ή πρόθεσή του. Νέος ακόμη πάσχιζε νά φτιάξει ένα σχέδιο γιά τή ζωή του. Βέβαια, ένα σχέδιο δέν είναι άρκετό νά εξασφαλίσει σ' αυτόν πού τό φτιάχνει ένα συγκεκριμένο σκοπό. Μπορούμε νά πούμε πώς ήθελε πολλά και συγχρόνως τά πάντα μετρημένα στή ζυγαριά μιās αλάθητης κρίσης. Ή τελευταία του έλειψε. Ο έσωτερικός του μονόλογος, μιá ενδοσκόπηση καταστροφική έντέλει μέ τό νά θέτει και ν' άναιρεί τήν άλλη στιγμή κάθε του κίνηση, στάθηκε ή καταφυγή του. Στήν επόμενη φάση, ή σκέψη του Άλκη Χαμένος προχωρεί τόσο όσο νά έλέγχει δεσμευτικά τίς επιθυμίες του. Οί τελευταίες σταθερά λιγοστεύουν. Άνακαλύπτω όσα μου κρύβουν και θέλω περισσότερα άπ' όσα ήθελα χθές, κυρίως μιās άλλης ποιότητας, μονολογεί. Ρίχνεται στή δράση μέ κινήσεις σπασμωδικές. Τό μεσημέρι είναι κιόλας κατάκοπος. Άρχίζει τότε νά δουλεύει αντίστροφα. Άναστολές πού βρίσκουν χίλιες προφάσεις τόν πηγαίνουν πίσω. Τό βράδι κάνει πάλι προσπάθειες ώστε τό πρωί νά χει τό κίνητρο νά έκταθει ένεργητικά πρós τό μέλλον του. Μ' αυτές τίς άνοησίες ξόδεψε σχεδόν τή ζωή του. Ή ζωή του ταυτίζεται πιά μέ τή λειτουργία του έγκεφάλου του πού έργάζεται μέ τούς νόμους τής ήθικης και καθόλου τής λογικής. Έτσι έρχεται κάποτε ή ώριμη ήλικία σάν άπουσία και ρίχνει άνελέητα τά χαστούκια της στόν Άλκη πού νιώθει άνεπαρκής ακόμη κι όταν γελά κάνει άστεία καμώνεται τό παιδί. Στά σαραντά διαπιστώνει πώς δέν έγινε τίποτα. Όσπου νά καταλάβει τό μέγεθος του τίποτα πού παραδέχεται μ' εύκολία γίνεται κιόλας σαρανταπέντε. Τό σκηνικό θά πρέπει νά τό φανταστούμε σέ άδειους χώρους μέ πολλά άδεια μπουκάλια και πεταγμένες γραβάτες έδω και κεϊ. Ο χρόνος αρχίζει τότε νά δουλεύει αντίστροφα. Τό μέλλον του άποκτά ξαφνικά τήν πραγματική του σύσταση, τής σκιάς τής ζωής του. Έχει άνοιξει ένα στόμα νά και σαρκάζει. Δέν ξέρει τί πάει νά πει ένδεχόμενο. Αυτό πού λένε πώς χρειάζεται ν' αντιμετωπίζει κανείς πάν ένδεχόμενο είναι πρακτικά σωστό. Άλλιώς δέν είναι πού σέ παίρνει ό διάβολος δέκα φορές· είναι πού σέ συμπέρασμα κρίνεσαι άχρηστος.

Στά πενήντα του ό Άλκης Χαμένος φτάνει σ' αυτό τό συμπέρασμα. Ξεχνάει τό δρόμο πού έκανε άνάμεσα φόβου και στοχασμού· τό πρωί στοχασμός και τό μεσημέρι ή κούραση. Τό βράδι ό φόβος, μιá καινούρια άπόφαση τά χαράματα ή ίδια πάντα καρφισωμένα στήν κουρτίνα του παραθύρου του. Ο ήλιος. Ο χρόνος δέν έχει πιά καμιά σημασία. Σημαδεύει τό τέλος του. Ο Άλκης άδυνατίζει τώρα μέρα μέ τή μέρα. Μέρα μέ τή μέρα γίνεται πιά χλομός. Έχουμε μιá πώση τής πίεσης και μιá καρδιά πού δέν έχει λόγους νά δουλεύει κανονικά. Δέν είναι τίποτα πιά. Πιά σωστά είναι ένα προϊόν πού παράγει λύπη. Ή λύπη του δέν διατίθεται πουθενά. Τό κέρδος του έγκειται στό ότι καταστρέφει τή σημασία του κέρδους κι άδιαφορεί. Γυρεύει τό μέτρο τής ύπαρξής του και πριν τό βρει τήν έχει χάσει από νέος ακόμη. Τό ρολόι του μοναδικό σημάδι μιās κίνησης κυκλικής είναι τό μέτρο της πού κατανέμεται σέ πρωί μεσημέρι και βράδι· δίχως νά φθείρεται σημαδεύει τή βαθμιαία φθορά τών στιγμών πού ώστόσο ξαναγυρίζουν κι άναπαράγονται σχεδόν άνελέητα. Είναι φανερό πώς θέλει νά τό ξεφορτωθει. Νά πάψει επιτέλους αυτός ό κύκλος πού σχηματίζεται χιλιάδες φορές κι άπαράλλαχτα. Ζητά νά μπει στήν ύφή του παχύρευστου άχρονου πού θά βιώνεται χωρίς σημάδια, κανένα στίγμα πού νά μπορεί ν' άναγνωρίσει και νά του γυρέψει εύθυνες.



Ἄραγε θά μπορέσει ν' ἀπελευθερωθεῖ ἀπ' τό θάνατό του ἐπιχειρώντας τον; Πειτώντας τό ρολοῖ του προσπαθεῖ στό δεκαήμερο πού μεσολαβεῖ ὡς τήν αὐτοκτονία του νά ἐπιστρέψει στή μνήμη τῆς γέννησης γιά νά ξεφύγει ἀπ' τήν ἀπειλή πού τόν σημαδεύει. Δύο χιλιάδες στιγμές ὕστερα δύο χιλιάδες πλὴν μία πλὴν δύο ἔπειτα κάποτε μία ὀλοκάθαρη ἀρχή τὸ μῆδέν ὁ ἀπύθμενος πάτος του. Τώρα ὁ κόσμος ἐκτυλίσσεται ἀπέναντι του. Δέν προσέχει πῶς αὐτὸ γίνεται μέ μιὰ κίνηση ἀναδρομική πού καταλύει τίς αἰσθήσεις του καί τὸν κόσμο πού βλέπει. Ἔχω ὅλη τὴ θέα του, λέει. Ἄστυα, ἔχει τόση θέα ὅσο τὸ παράθυρο πού ἄνοιξε. Τί σημαίνει ἀνοίγω ἓνα παράθυρο στὸν κόσμο; Ἄνοιγω ἓνα παράθυρο στὸν κόσμο σημαίνει γκρεμίζω ἓνα τοῖχο πού μοῦ τὸν κρύβει κι ὁ Ἄλκης Χαμένος δέν ἔχει πιάσει πέτρα στὰ χέρια του.

Ἔτσι θάρθει ἀπελπισμένος στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας νά ζητήσῃ μέ κάθε τρόπο νά τοῦ ἐπιστραφεῖ τό ρολοῖ. Μερικὲς μέρες πρὶν θά τό πετάξῃ στό πεζοδρόμιο τῆς γειτονιάς του. Ἐδῶ κανεῖς δέν τὸν ξέρει, ἐκτός ἀπ' τὸν κουρέα καί τὸν ἐστιάτορα. Ὁ τσαγκάρης τὸν ἀγνοεῖ. Τὰ παπούτσια του εἶναι ἡ παρουσία ἑνὸς συνόλου ἀπὸ τρύπες. Ὁ μανάβης δέν τὸν ἔχει προσέξει ποτέ. Τὰ φρούτα εἶναι μιὰ κατάσταση ξεχασμένη ἀπ' τὸν οὐρανίσκο του. Οἱ χυμοὶ εἶναι ἡ ζωὴ κι αὐτὸς ἔχει στραγγίσει καί δέν μπορεῖ ν' ἀνακαλέσει καμιὰ εἰκόνα νεροῦ. Τό νερό νά τρέχει ἀπ' τὴ θρύση, τό νερό νά γεμίζει ἓνα ποτήρι τῆ μπαγιέρα μιὰ λίμνη τῆ βροχῆ νά κρύβει τίς λακούβες τοῦ δρόμου τῆ θάλασσα νά σκεπάζει τὸν πάτο της. Στῆ στιγμὴ ἡ εἰκόνα ἑνὸς πνιγμένου. Τό βγάζει ἀπ' τό χέρι του τρίβει μέ τό μανίκι του τό γυαλί τό κουρντίζει προσεχτικά, εἶναι ἐννιά παρά κάτι, δέν περνάει κανεῖς τέτοιαν ὥρα καί τ' ἀφήνει νά πέσει μαλακά πάνω στὶς πλάκες. Ἄν σπάσει θά ναι γιά πέταμα. Ὅποιος τό θρεῖ θά δεῖ πρῶτα ἄν δουλεύει. Ἄν δέν δουλεύει πιθανὸν ν' ἀμελήσῃ νά τό πάει στὸν μάστορα. Μπορεῖ ἀκόμη νά τό πετάξῃ σ' ἓνα συρτάρι. Προσφέρει σ' ἓναν ἄγνωστο τὴ δυνατότητα ἑνὸς ἀνάλογου μαρτυρίου μέ τό δικό του κι εὐχεταί μέσα του ὁ τυχερός νά ναι νέος στὴν ἡλικία, ἄς ποῦμε ἓνα παιδί πού δέν ἀπόκτησε ἀκόμη δικό του ρολοῖ.

Ἦδη ὁ Ἄλκης Χαμένος ἔχει γίνει κακός. Πιστεύω πῶς στό δεκαήμερο πού ἀκολούθησε, προσπαθώντας νά προσαρμοστεῖ στὴν αἰωνιότητα πού κατασκεύασε γιά τὸν ἑαυτό του εἶχε τὴν εὐκαιρία νά διαπιστώσῃ πῶς ὁ ἐχθρός του δέν ἦταν αὐτὸ τό ρολοῖ ὅσο τὰ γεγονότα πού ἀπουσίαζαν παντελῶς ἀπ' τὴν ἱστορία του. Ἄπό μιάν ἀκατανίκητη περιέργεια ἔτρεξα στὴ διεύθυνση πού ἀνέφερε ἡ ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα νά γνωρίσω τὸν Ἄλκη Χαμένο τὴν ὥρα πού τὸν σήκωναν ἀπ' τό σπίτι. Δέν εἶναι χωρὶς σημασία ἴσως τό γεγονός ὅτι ἦταν ἐκπληκτικῆς καλλονῆς· κυρίως τὰ χέρια του ἄθικτα σάν ἀπὸ ἄγαλμα.

Ἀλεξάνδρα Δεληγεώργη

